

Primii pași in Europa

Încă de la înființare comunitatea europeană devenită ulterior Uniunea Europeană, a avut drept obiectiv extinderea la alte țări europene.

Celor șase membrii fondatori care erau Franța, Germania, Belgia, Italia, Luxemburg și Olanda, li s-au alăturat Marea Britanie, Irlanda, Danemarca în 1973, Grecia în 1981, Spania și Portugalia în 1986, iar Austria, Finlanda și Suedia în 1995.

La 1 mai 2004, au aderat la UE încă 10 state din Europa Centrală și de Est (Cipru, Estonia, Lituania, Letonia, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia și Ungaria), iar la 1 ianuarie 2007, Bulgaria și România au devenit state membre ale Uniunii Europene.

Asistența acordată de UE statelor terțe, prevăzută în Tratatul de la Roma și concentrată inițial asupra vechilor colonii ale Statelor Membre, a atins în prezent o dimensiune mondială și include forme noi de cooperare. Mecanismul este gestionat de Comisia Europeană și are la bază un dialog politic pentru menținerea păcii, promovarea drepturilor omului, democrației și statului de drept.

Ajutorul acordat de Uniune are drept principale obiective lupta împotriva sărăciei, dezvoltarea economică, integrarea progresivă a țărilor în curs de dezvoltare în economia mondială și lupta împotriva inegalităților.

Asistența financiară din partea Uniunii Europene este complementară ajutoarelor acordate de către statele sale membre. Uniunea Europeană și statele sale membre furnizează 55% din ajutorul politic pentru dezvoltare.

Uniunea Europeană intervine în favoarea populațiilor statelor terțe, victime ale războaielor sau ale catastrofelor naturale..

Ajutorul alimentară din partea Uniunii Europene, înființat în 1967 și reformat în 1996, se adresează unui grup de aproximativ 30 de state, aproape toate figurând pe lista țărilor cu venit scăzut eliberate de Banca Mondială.

În România au fost alocați prin programul Phare Inițiativa Europeană pentru Democrație și Drepturile omului 460.000 Euro în 1999 și 308.750 euro în 2000.

Sprijinul acordat în domeniul sănătății de către Comisia Europeană țărilor în curs de dezvoltare se derulează la nivel regional, național și local și se referă la politicile și acțiunile în domeniul sănătății reproducerii și al sănătății sexuale, precum și al drepturilor conexe, bolile legate de sărăcie <SIDA, malarie și tuberculoză>

Sperăm că odată cu intrarea în UE să avem o viață mai bună, condiții de trai mai bune, și venituri mai mari.

Parlamentul European - Noua repartizare a locurilor în Parlament a fost regândită în perspectiva unei Uniuni extinse la 27 de state membre. Aceasta va fi aplicată începând cu anul 2004, anul viitoarelor alegeri la nivel european. Dacă Tratatul de la Amsterdam prevedea limitarea locurilor în Parlament la 700, Tratatul de la Nisa a decis un număr-plafon de 732 de locuri. Repartizarea exactă a locurilor nu este conformă unui sistem bine determinat, ci derivă din rezultatul obținut de Consiliu în materie de ponderare a voturilor. Numărul locurilor atribuite actualelor state membre a fost diminuat cu 91, la cele 535 de locuri adăugându-se 197 atribuite potențialelor state membre ale unei Uniuni Europene extinse la 27 de tari. Numai Germania, cu 99 de parlamentari, și Luxemburgul, cu 6 parlamentari, își menține numărul actual de locuri.

În ceea ce privește partidele politice reprezentate în Parlamentul European, le-a fost recunoscut dreptul de a avea un statut și au fost instituite reguli privind propria lor finanțare. Parlamentul va putea formula pe viitor recurs în anulare în raport cu actele celorlalte instituții, fără să fie condiționat de expunerea unui interes particular. Câmpul deciziei a fost extins, iar avizul conform al Parlamentului este necesar pentru inițierea unui raport de cooperare întărită într-un domeniu în care deciziile se supun acestei proceduri. De asemenea, Parlamentul este acela care trebuie să se pronunțe în cazul în care Consiliul semnalează existența unui risc de violare a drepturilor fundamentale.

Consiliul de Miniștri — începând cu 1 ianuarie 2005, sistemul de luare a deciziilor în Consiliul de Miniștri prin majoritate calificată va fi modificat. Protocolul asupra extinderii anexat Tratatului de la Nisa prevede un sistem mai complex decât cel care funcționează în prezent. Obiectivul inițial al simplificării procedurii de adoptare a deciziilor prin majoritate calificată a avut, în cele din urmă, un efect contrar, care constă, în fapt, în instaurarea unei triple majorități:

statelor reprezentând mai puțin de 62% din populația Uniunii;

2. dacă majoritatea calificată riscă impunerea punctului său de vedere la mai mult de jumătate din statele membre ale Uniunii.

Compromisul rezultat privilegiază așadar încă o dată poziția Germaniei, aceasta obținând un *drept de blocaj întărit*. („Marile” state membre (Germania, Franța, Marea Britanie, Spania și, în perspectivă, Polonia) vor putea totuși să blocheze, câte patru, decizia unei minorități de blocaj.

Curtea Europeană de Justiție - Extinderea Uniunii Europene va mări numărul de cazuri înaintate Curții de Justiție, situație cu care deja se confrunta aceasta instituție europeană, desfașurându-și astfel activitatea cu o eficiență atenuată. În scopul de a remedia această situație, Tratatul de la Nisa încearcă o împărțire mai pragmatică a competențelor între Curtea de Justiție și Tribunalul de Primă Instanță, prin crearea unor Camere juridice specializate pe diverse sectoare. De asemenea, în Tratat este stipulat faptul că, într-o Europă extinsă. Curtea de Justiție va avea în componență, ca și în prezent, câte un judecător pentru fiecare stat membru. Contrar însă procedurii anterioare, Curtea de Justiție se va întruni într-o Mare Cameră, cu participarea a 13 judecători și nu în sesiuni plenare permanente la care vor lua parte toți judecătorii.

Curtea de Conturi - Această instituție va avea în componența câte un reprezentant pentru fiecare stat membru, numirea acestora de către Consiliu urmând calea votului majorității calificate (renunțându-se deci la votul unanim). Mandatul membrilor Curții de Conturi este stabilit pe o durată de șase ani. Curtea de Conturi va avea posibilitatea să creeze camere în scopul adoptării unor anumite tipuri de rapoarte și opinii. Este, de asemenea, urmărită ameliorarea cooperării între Curtea de Conturi și instituțiile naționale de audit, aspect care poate fi facilitat prin înființarea de către Președintele Curții de Conturi a unui *comitet de contact* cu

-
- 1 majoritate calificata de voturi (71 -74% voturi în raport cu numărul efectiv de state membre);
 - 2 decizie trebuie sa întrunească votul favorabil al majorității statelor membre;
 - 3 introducerea unui criteriu demografic; acesta permite sa se verifice, la cererea unui stat membru, dacă majoritatea calificată reprezintă 62% din populația totala a Uniunii, în caz contrar decizia supusă votului neputând fi aprobată.

Momentul Nisa aduce cu sine și o modificare a „Declarației privind sistemul majorității calificate și numărului de voturi al minorității de blocaj într-o Europă extinsă”. Astfel, până la 1 ianuarie 2005, procedura majorității calificate va evolua în raport cu ritmul aderării, având ca limita inferioară un procentaj mai mic decât acela actual (de 71,26%) și ca limită superioară procentul de 73,4%. O dată cu aderarea actualelor state candidate, minoritatea de blocaj va ajunge la 91. Așadar, într-o Uniune Europeană formata din 27 de state o decizie va trebui să obțină 258 de voturi din 345.

În această chestiune, poziția Germaniei a adus în prim-plan o clară preferința pentru aplicarea dublei majorități simple, respectiv luarea unei decizii de către majoritatea statelor membre reprezentând majoritatea populației Uniunii.

Franța, în schimb, interesată de menținerea parității cu Germania, a respins acest sistem, dat fiind faptul că momentul căderii Zidului Berlinului a adus Germaniei 22 de milioane de locuitori în plus în raport cu Franța.

În cele din urmă, soluția adoptată are la baza un compromis, garanțiile complementare obținute de Germania fiind prevăzute pentru următoarele două situații:

1. în cazul în care majoritatea calificată implică defavorizarea

Viitorul Uniunii Europene

Viitorul Uniunii Europene este condiționat de succesul procesului de reformă cu care se confruntă instituțiile Uniunii. Ultimul moment decisiv al dezbaterii și stabilirii mizelor acestui proces îl constituie Consiliul European de la Nisa, din decembrie 2000.

Sintetizând modificările introduse de noul tratat la nivelul reformării instituțiilor Uniunii, voi puncta, în cele ce urmează, cele mai importante aspecte:

Comisia Europeană - In ceea ce privește componenta acesteia, începând cu anul 2005, Comisia va avea în structura ei câte un reprezentant al fiecărui stat membru, urmând ca, o dată cu aderarea actualelor state candidate, numărul membrilor comisiei să fie inferior numărului statelor membre. Membrii Comisiei vor fi aleși prin rotație. De asemenea, a fost modificată procedura de numire a membrilor Comisiei. Fiecare stat membru trebuie să-și propună reprezentantul în Comisie, după care Consiliul de Miniștri este însărcinat să desemneze Președintele și membrii Comisiei cu o majoritate calificată de voturi și nu cu unanimitate ca până acum. Aprobarea finală este dată de Parlament.

Rolul Președintelui Comisiei Europene a fost întărit prin sporirea puterii sale de decizie la nivelul organizării interne a Comisiei, conferindu-i-se atribuția de a delega responsabilități membrilor acesteia, ca și aceea de a reamăna Comisia pe parcursul mandatului său. De asemenea, Președintele poate numi, cu aprobarea celorlalți membri ai Comisiei, vice-președinții acesteia.

președinții instituțiilor naționale.

Comitetul Economic și Social - Dacă înaintea momentului Nisa din structura Comitetului Economic și Social tăceau parte reprezentanți ai diferitelor grupuri de interese din sectoarele social și economic, conform noului Tratat, componența Comitetului va avea la baza o arie mai largă de sectoare ale societății civile. Numărul-limită de reprezentanți este de 350, fapt ce permite actualelor state membre să-și păstreze numărul de locuri în Comitet.

Comitetul Regiunilor - Numărul de reprezentanți în Comitetul Regiunilor este, de asemenea, limitat la 350, dispunerea locurilor fiind similară aceleia a Comitetului Economic și Social, ilustrată anterior. Tratatul impune membrilor acestei instituții să dispună de un mandat electoral din partea autorităților pe care le reprezintă.